

dab hobbofid — ikka selle parrast et? —
kõht tahhab.

Kõht tahhab! sest saab kü! temma
sunnib nago kurri kurbjas, egga lasse ennast
ial wallega petta. Kui ta käsib, kuulwad
allandlikkust keif ta sanna, ni hästi suremad
kui pissemad, rikkad kui waesed. Ükski wal-
litsus egga ükski käst ei jona temma suud
sulguda. Ja kus sedda on, et teised liikmed
ta wasto hakkawad, seal on — kirjo luggu.

On kü! palju innimesi mailmas, kes sed-
da peaaego ei tahhaks uskuda, et se wallit-
seja, kes külje kontide wahhelt wallitseb, et
se ülle keikide innimesse ihho liikmette käib.
Mad ütlewad: „Eks Pea, ehk eks südda
olle üllema, kui kõht?“ — Tühhi jut! tõssi
se peaks kü! ollema, agga ommeti waewalt
on se tõssi olnud! — Ei sa rahha egga warra
koko aetud ja ahnitsedud Peale egga süd-
damele — ei! waid kõhule, — sest Pea
egga südda ei tarwita rahha egga warra.
Woi kas sep Pea ehk süddame parrast allasi
äres ennast waewab ja tulle äres kõrwetab,

woi kegi mu omma ammetit teeb? Ei! ig-
gaüks teeb tööd, et rahha sada, agga rahha
lähhab keige esite tarwis kõhule.

Ka kossimisse aial, mil õigusse polest süd-
da omma esimesse sanna peaks räkima, top-
pib kõht ennast ette et temma asjast peale
hakkatakse. Sest enne kui kossja asji selgeks
tehakse, kulatakse ja selletakse kõhho asjad
holega: kas palju rahha? kas holas tõtege-
gia? kas kokkohoidja? — ja mis weel muud
— ja siis lubbatakse waene süddamekenne,
nago hobbose kauplemisse jures päitsed, kau-
ba peale.

Mõttelgo innimenne, kui pikkale ullataks
meie ello, kui sedda laisa innimeste suggu
keppimeest polleks? kui meie eddespiddi näl-
ga egga janno ei tunneks? — Rahheksa pä-
waga olleks keif mailma teggeminne seis-
mas. Ükski põllomees egga ammetmees ei
wõttaks ennast ligutada, kui kõht sömisseta
ja jomisseta rahhul olleks. Keif päwad ol-
leks pühhapäwad. Iggaüks olleks koddo.